

la pîndă, unde cu puști de precizie, cu ochiană, pe stătute și cu pușca răzămăată de copac, să împuște chiar la 150 metri o căprioară. Nu găsesc gestul estetic vinătoresc și nu văd nici o poezie. Eu unul găsesc mai mult farmec într'o bătaie cu gonașii, trăgînd tot cu glonte și în căprioare.

Urmează un fragment al excelentei scriitoare Margareta Barcianu intitulat : „Pedeapsa vînătorului“, apoi un articol al d-lui Alexandru Hirschfeld : „Ceva despre pescuital sportiv“. **P. Anghel.**

Viața Basarabiei, Anul V, No. 5-6, Mai-Iunie 1936, Chișinău.

Nu putem să urmărim decît cu deosebită simpatie desfășurarea de „spiritualitate basarabeană“ pe care o reprezintă această revistă din Chișinău. Articolele bogate ale numărului prezent și varietatea preocupărilor ce ele trădează constituie un semn vădit că viața culturală a provinciei moldovenești dintre Prut și Nistru este în plin progres. Remarcăm notele lui Ax. Frunză asupra lui *Zamfir Arbore*; relatarea interesantă despre viața culturală din Republica Moldovenească a Sovietelor, datorită lui N. P. Smochină; cercetări de Sergiu M. Nicu, intitulate *Cultura antică în părțile noastre*; traducere din *Panaciatantra* de Th. Simenschy, etc., etc. și bucăți literare, oarecum izbutite.

O mențiune specială merită articolul lui Vladimir M. Neaga, tratînd despre *Cultura romînească în Basarabia*. Autorul arată cum trebuie să li se rezerve basarabenilor dreptul de a face operă de cultură în Basarabia, și cum acest lucru nu poate fi un privilegiu al Bucureștenilor, chiar transplantați în mod mai mult sau mai puțin provizor în calitate semi-oficială (adică subvenționată) de guvernante. Pretenția unor elemente cari au trecut Prutul pentru a cuceri prin „povești“ sufletul Basarabiei, după ce au cucerit pămîntul ei, nu poate, în adevăr, decît să stîrnească risete.

Ne permitem însă o reflecție. Elementele autohtone întrunite în jurul revistei *Viața Basarabiei* manifestă o năzuință cu desăvîrșire legitimă atunci cînd vor să canalizeze viața culturală a provinciei. Dar este regretabil că specificul basarabean se produce într'un cadru ce ar putea să nu-i convie din punctul de vedere al limbii; este curios, din acest punct de vedere, că muntenismele abundă în paginile revistei, adică formele tocmai care nu pot fi considerate ca specifice Basarabiei: într'un articol, găsim *dupe* (dar și *după*, la întimplare), așa cum pronunță mai ales Craiovenii, dar cum nici chiar aceștia nu scriu decît foarte rar și, deobicei, din inadvertență; în alte părți, avem *finețe* la singular, *blîndețe*, în loc de *fineță*, *blîndeță*. Se mai știe că, în literatura noastră, formele *câne*, *pâne*, *mâne* (sau *cîne*, *pîne*, *mîne* conform ortografiei *Insemnărilor Ieșene*), sînt permise alături de *ciine*, *pîine*, *mîine*; fiecare autor scrie forma care se potrivește cu pronunțarea sa proprie. Dar scriitorii dela *Viața Basarabiei* scriu : *câine*. Ne întrebăm, cum pronunță ? Nu cumva sînt mai „cuceritori“ de cît cred ?... Aceiași observație cu *până* și *pîndă*, forme la fel de corecte, dar care diferă după regiuni. **D. B.**

Europe, No. 160, din 15 Aprilie, 1936.

Este o revistă lunară care îmbrățișează toate problemele ce preocupă o bună parte a intelectualității franceze. Sînt cercetate chestiuni de literatură, de știință și de filosofie. Ultimul număr cuprinde, pe lîngă multe bucăți de literatură, remarcabile studii asupra problemelor care agită omenirea în ceasul de față.